

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

20 decembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco, Liliana Catan,
Ion Guzun,

a judecat în ședința de judecată, fără citarea părților la proces, recursurile ordinare împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 septembrie 2016, declarate de succesorul părții vătămate, Dermenji Aliona, și de avocatul Vitalie Rotaru, în numele inculpatului

Crivoruc Ion Pavel, născut la 09 septembrie 1992 în s. Cotova, r-nul Drochia, locuitor al mun. Chișinău, str. Studenților 7/2, ap. 207, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 04.02.2016 – 13.05.2016,
instanța de apel: 13.06.2016 – 05.09.2016,
instanța de recurs: 21.10.2016 – 20.12.2016.

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal lărgit

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica din 13 mai 2016, cauza fiind judecată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Crivoruc Ion a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoare a fost suspendată condiționat, pe un termen de probă de 1 an.

2. Instanța de fond a constatat că la 18 noiembrie 2014, aproximativ ora 21:00, inculpatul Crivoruc Ion, conducând automobilul „Dacia Logan”, n.î. C RV 910, pe șos. Muncești, din direcția str. Minsk în direcția I. Gagarin, nu a manifestat prudență sporită la trafic, n-a ținut permanent cont de totalitatea factorilor ce caracterizează condițiile rutiere de care trebuie să țină cont fiecare conducător la determinarea vitezei, benzii de circulație și a modalităților de conducere a vehiculului, prin ce a încălcat prevederile pct. 45 a Regulamentului Circulației

Rutiere (RCR) care prevede că: „1) conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră. 2) în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului”, totodată, a neglijat și cerințele art. 22 alin. (4) din Legea nr. 131-XVI din 07 iunie 2007 privind siguranța traficului rutier, potrivit căruia participanții la trafic sunt obligați să manifeste un comportament care să asigure influența și siguranța traficului, să nu pericliteze siguranța unor alți participanți la trafic, art. 23 alin. (3) din Legea nr. 131-XVI din 07 iunie 2007 privind siguranța traficului rutier, potrivit căruia conducătorul de autovehicul este obligat: să cunoască și să respecte Regulamentul circulației rutiere, și a tamponat pietonul Baran Serghei, care ședea pe partea carosabilă a șos. Muncești.

În rezultatul tamponării, Baran Serghei a suportat întreruperea continuității cordonului medular (ruptura completă a măduvei spinării) ca consecință a traumei vertebro-medulare, excoriații, echimoze, plagă contuză în regiunea capului, revărsate sanguine în țesuturile moi pericraniene, revărsate sanguine subarahnoidiene, sânge în ventricolii cerebrali, fractura sternului cu revărsate sanguine în țesuturile moi adiacente la nivelul fracturii, contuzia pulmonilor, fractura corpului vertebral C6-C7 cu ruptura completă a măduvei spinării, fractura deschisă cominutivă a femurului drept, fractura deschisă cominutivă a ambelor oase a gambei drepte cu revărsate sanguine la nivelul fracturilor, excoriații, echimoze, plăgi rupte la nivelul trunchiului, membrilor superioare și inferioare, în rezultatul cărora a survenit moartea victimei.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut integral vina, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, că aceste probe dovedesc vinovăția lui și i-a încadrat acțiunile pe art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, ca încălcarea regulilor de securitate a circulației rutiere și de exploatare a unităților de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a provocat din imprudență decesul unei persoane.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 75 Cod penal, că inculpatul s-a căit sincer, anterior nu a comis infracțiuni, a conștientizat pericolul social ale faptei sale, întreține un copil minor, a reparat benevol prejudiciul succesului părții vătămate.

În acest context, instanța a reținut și comportamentul victimei, în sângele cărui, conform raportului de expertiză, la momentul examinării medico-legale se conținea 3,57 ‰ alcool etilic, în urină 5,17 ‰ alcool etilic, ceea ce la persoanele vii corespunde unei stări de intoxicație alcoolică, și care ședea pe carosabil neiluminat, fapt ce contravine prevederilor pct. 114 al Regulamentului Circulației Rutiere, care expres indică că pietonii trebuie să traverseze drumul numai pe la trecerile semnalizate, inclusiv pe pasajele denivelate, iar în lipsa acestora la intersecții - pe linia trotuarelor sau acostamentelor.

Astfel, instanța a concluzionat că corectarea inculpatului este posibilă cu suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate, conform art. 90 Cod penal.

3. Procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Veaceslav Balan, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

Apelantul a invocat că instanța nu a luat în considerație că inculpatul, fiind la volanul automobilului, în urma ignorării Regulamentului Circulație Rutiere, a comis o infracțiune care se clasifică ca una gravă și în urma căreia a decedat o persoană.

Mai mult, s-a constatat că inculpatul, fiind la volanul autovehiculului „Dacia Logan”, dispunea de posibilitatea tehnică de a evita tamponarea pietonului prin frânare, fapt confirmat de raportul de expertiză auto-tehnică nr. 1819 din 15 decembrie 2015.

Astfel, dacă inculpatul ar fi respectat Regulamentul Circulației Rutiere, în special prevederile pct. 45 a RCR și anume - deplasându-se la volanul automobilului „Dacia Logan”, n.î. C RV 910, pe timp întunecat, conducea vehiculul în conformitate cu limita de viteză care i-ar permite să țină seama de starea psihofiziologică ce influența atenția și reacția, dexteritatea în conducere, care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, starea tehnică a vehiculului, situația rutieră, ar fi putut observa la timp pietonul Baran S., care se afla pe carosabil. În conformitate cu cerințele RCR, inculpatul trebuia să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului. În astfel de condiții, putea fi evitat accidentul rutier soldat cu deces.

Reieșind din prevederile art. 2 alin. (2) și 61 Cod penal, conform căruia pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea condamnaților, scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate inculpatului nu poate fi atins decât prin aplicarea pedepsei cu închisoare, deoarece a comis un accident rutier provocând decesul unei persoane, manifestând o ignorare totală a Regulamentului Circulației Rutiere, nu a conștientizat că mijlocul de transport este un izvor de pericol social sporit pentru toți participanții la trafic.

La fel, aplicarea pedepsei cu închisoare, va descuraja alegerea unui comportament nepăsător a conducătorilor auto față de viața și sănătatea altor participanți la trafic.

În astfel de circumstanțe, instanța de fond nu a aplicat inculpatului o pedeapsă echitabilă, conform cerințelor art. 75 Cod penal.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 septembrie 2016, apelul a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Crivoruc Ion a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, cu executarea în penitenciar de tip deschis, de la reținere.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a statuat că persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

La individualizarea pedepsei, instanța de fond nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal, nu a ținut cont de limitele pedepsei prevăzute de lege, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

O pedeapsă penală este echitabilă atunci când este capabilă de a contribui la realizarea scopurilor pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că, o pedeapsă neechitabilă generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal pentru care legea prevede pedeapsa sub formă de închisoare de la 3 la 7 ani cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 4 ani, iar în conformitate cu criteriile enunțate la art. 16 alin. (4) Cod penal infracțiunea incriminată inculpatului se califică ca una gravă.

Careva circumstanțe agravante nu au fost stabilite. În calitate de circumstanțe atenuante au fost reținute: căința sinceră, întreținerea unui copil minor, repararea benevolă a prejudiciul succesului părții vătămate.

Totodată, prima instanță nu a luat în considerație că inculpatul a comis o infracțiune ce atentează la relațiile sociale cu privire la siguranța traficului rutier. În plus, acesta a admis o încălcare gravă a prevederilor Regulamentului Circulației Rutiere în urma căreia a decedat o persoană.

La fel, prima instanță nu a luat în considerație că inculpatul, fiind la volanul automobilului „Dacia Logan”, n.î. C RV 910, dispunea de posibilitatea tehnică de a evita tamponarea pietonului prin frânare, fapt confirmat de raportul de expertiză auto-tehnică nr.1819 din 15 decembrie 2015. Iar în baza procesului-verbal al experimentului în procedura de urmărire penală, din 01 decembrie 2015, s-a constatat că inculpatul, în condițiile accidentului rutier comis, avea posibilitatea să observe victima, care în momentul tamponării era culcat pe partea carosabilă, de la distanța de 38 metri.

În pofida acestor circumstanțe, instanța de fond i-a stabilit inculpatului o pedeapsa minimă prevăzută de norma incriminată acestuia - închisoare pe un termen de 2 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an. Iar în baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoarea i-a fost suspendată condiționat, pe un termen de probă de 1 an.

Mai mult, prin Legea pentru modificarea și completarea unor acte legislative nr. 138 din data de 03.12.2015, în vigoare din data de 31.12.2015, la alineatele (1), (2), (7), (8), (9), (10) și (11) al art. 90 Cod penal, cuvintele „termenul de probă”, în toate cazurile, s-a substituit cu cuvintele „perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă”.

Din conținutul normei art. 89 alin. (3) Cod penal rezultă că doar militarilor li se aplică termenul de probă, iar celorlalte persoane în privința cărora s-a dispus liberarea de pedeapsa penală li se aplică probațiunea.

Prima instanță în mod incorect a aplicat față de inculpat prevederile art. 90 Cod penal. În plus, aceasta injust la suspendarea executării pedepsei aplicate inculpatului, a stabilit un termen de probă și nu o perioadă de probațiune.

Scopul legii penale în speța dată poate fi atins doar prin aplicarea unei pedepse privative de libertate, care ar atinge scopul de reeducare a inculpatului, dar și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Componenta de infracțiune prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, comparativ cu alte categorii de infracțiuni, prezintă un pericol deosebit de grav pentru societate, deoarece atentează la relațiile sociale cu privire la siguranța traficului rutier și la viața persoanei, care este un atribut esențial și un drept fundamental al persoanei, fapt ce a determinat legislatorul să stabilească limitele corespunzătoare ale pedepsei, fixate în partea specială a Codului penal.

În baza art. 1 al Convenției pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale, dreptul la viață al oricărei persoane este protejat prin lege și moartea nu poate fi cauzată cuiva în mod intenționat.

Instanța de fond i-a stabilit inculpatului o pedeapsă prea blândă, în limitele fixate în Partea specială a Codului penal, fapt care contravine dispozițiilor părții generale a acestui act normativ.

Apărarea nu a prezentat careva probe ce ar confirma alegațiile inculpatului că are la întreținere soția însărcinată.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Limitele termenelor de pedeapsă, prevăzute în partea specială, sunt determinate de încadrarea juridică a faptei și reflectă gravitatea infracțiunii săvârșite. Gravitatea acesteia constă în modul și mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse.

Scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în cauza penală dată nu poate fi atins decât prin aplicarea inculpatului a pedepsei cu închisoarea.

La acest capitol, urmează a fi respinse argumentele apărării că prin decizii ale instanței de apel pe cauze similare, față de inculpați s-au aplicat prevederile art. 90 Cod penal. Or, potrivit legislației Republicii Moldova, precedentul judiciar nu este un izvor de drept.

Astfel, judecătorii trebuie să beneficieze de libertate neîngrădită de a soluționa în mod imparțial cauzele, în conformitate cu legea și cu propria apreciere a faptelor.

Pertinente în acest sens sunt și statuările CtEDO, care în jurisprudența sa a menționat că nu există un drept la o jurisprudență constantă, astfel încât schimbarea jurisprudenței impusă de o abordare dinamică și progresivă este admisibilă și nu încalcă principiul securității juridice (CtEDO, Unedic c. Franței, 2008, par. 74; Legrand c. Franței, 2011), dacă sunt întrunite două condiții: 1) noua abordare să fie consecventă la nivelul acelei jurisdicții; 2) instanța care a decis schimbarea interpretării să motiveze detaliat considerentele pentru care a decis astfel (Atanasovski c. Macedoniei, 2010, par. 38).

5. Succesorul părții vătămate, Aliona Dermenji, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței instanței de fond.

Recurenta a invocat că pedeapsa aplicată inculpatului este prea aspră și contrară prevederilor legale, aceasta nu corespunde persoanei condamnate, cât și circumstanțelor cauzei.

Inculpatul din start a restituit prejudiciul moral și material, din prima zi s-a interesat de soarta victimei, nefiind careva pretenții față de el.

Deși cauza penală a fost examinată în cadrul instanței de apel în lipsa părții vătămate, ea în instanța de fond a optat pentru o pedeapsă cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal față de inculpat, nefiind de acord cu apelul procurorului. Privarea reală de libertate a inculpatului nu este nici rezonabilă și nici rațională.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

5.1. A declarat recurs ordinar și avocatul Vitalie Rotaru, în numele inculpatului, în care solicită casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței instanței de fond.

Recurentul a invocat că inculpatul anterior nu a fost tras la răspundere penală, s-a căit sincer, a săvârșit pentru prima dată a o infracțiune, lipsesc date privind comportamentul ilicit al inculpatului până la și după comiterea infracțiunii, el întreține un copil minor, este caracterizat pozitiv, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, circumstanțe agravante nu au fost stabilite.

Instanța de fond corect a aplicat prevederile art. 90 Cod penal. Nu au fost careva motive pentru a aplica față de inculpat o pedeapsă mai aspră. Mai mult, în cazuri similare, persoanele au fost condamnate cu suspendarea condiționată a executării pedepsei. Drept exemplu poate servi decizia CSJ din 16 iunie 2015 pe dosarul nr. 1ra-605/15. Astfel, inculpatului i-a fost încălcat dreptul de a nu fi discriminat.

Inculpatul este caracterizat pozitiv, a recunoscut vina, a reparat prejudiciul material succesorului părții vătămate, întreține un copil minor, anterior nu a săvârșit delict ori infracțiuni.

Având în vedere atât principiul prevăzut în art. 4 Cod penal - umanismul legii penale, cât și cel stipulat în art. 61 alin. (2) Cod penal - pedeapsa penală are drept scop corectarea condamnatului, iar executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate, precum și posibilitatea obținerii corectării și reeducării vinovatului, nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa aplicată, ci este necesară suspendarea condiționată a executării acesteia pe un termen de probă, nefiind careva interdicții de aplicare a art. 90 Cod penal.

Argumentele apărării, enunțate în cadrul instanței de apel, nu au fost analizate și puse în discuție, conform principiului contradictorialității (art. 24 CPP), iar decizia adoptată de către instanța de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Decizia instanței este insuficient motivată în ceea ce privește critica unor circumstanțe și imposibilitatea aplicării art. 90 Cod penal.

Astfel, instanța de apel nu a respectat prevederile art. 394 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, conform căruia instanța de judecată la adoptarea sentinței de condamnare, în partea descriptivă a sentinței trebuie să indice probele pe care se întemeiază concluziile instanței de judecată și motivele pentru care instanța a respins alte probe, normă respectarea căreia este atenționată și în Hotărârea Plenului CSJ din 19.06.2006, nr. 5 „Privind sentința judecătorească”.

Instanța de apel a concluzionat prematur că instanța de fond incorect a constatat posibilitatea aplicării art. 90 Cod penal.

La stabilirea pedepsei, instanța de apel în mod neîntemeiat a exclus aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art. 90 Cod penal, stabilindu-i acestuia o pedeapsă cu închisoare reală, fără a ține cont de cumulul circumstanțelor atenuante menționate.

Instanța de apel nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 și 76 Cod penal.

Astfel, instanța a abordat o tratare neobiectivă și discriminatorie față de inculpat, acordând prioritate părții acuzării și lezând principiul egalității armelor în procesul penal, fapt care încalcă dreptul la un proces echitabil, consacrat la art.6 CEDO.

În drept, recursul este fondat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală - hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

6. Judecând recursurile ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și argumentelor invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că acestea urmează a fi respinse ca inadmisibile din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile ordinare de pe rol, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **4.** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind infracțiunea comisă de inculpat și pedeapsa aplicată lui, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just a ținut cont de prevederile art. 61, 75, 90 Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de

circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Totodată, potrivit art. 90 alin. (1) Cod penal, instanța de judecată, poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare aplicate vinovatului doar dacă, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să o execute, indicând numaimăcar în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei, iar instanța de apel nu reținut asemenea împrejurări și just a concluzionat că sentința instanței de fond este nemotivată în acest aspect (*pct. 2., 4. din decizie*).

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 4. din decizie*).

Mai mult, recursurile declarate, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. și 5.1. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța a apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei, inclusiv în latura pedepsei, în alt sens decât cel pe care îl propun părțile pe caz, este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursurile ordinare la fel este lipsită de orice temei legal.

Pe lângă aceasta, motivele invocate în recursurile de pe rol au constituit obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. – 5.1. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Cu referire la argumentul recurentului Vitalie Rotaru că în unele cauze similare persoanele au fost condamnate cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, iar inculpatului i-a fost încălcat dreptul de a nu fi discriminat în aspectul vizat (*pct. 5.1. din decizie*), se reține că aplicarea prevederilor art. 61, 75 și 90 Cod penal în cauza de pe rol în mod diferit de alte cauze penale, nu constituie în sine o eroare de drept, ci prezintă o procedură de drept, expres prevăzută în dispozițiile normelor nominalizate, de individualizare a pedepsei aplicate inculpaților de către instanța de judecată în fiecare caz aparte.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursurile ordinare sunt neîntemeiate.

În același timp, urmează de statuat că instanța de recurs este în imposibilitate de a se pronunța asupra cerinței privind aplicarea actului de amnistie față de inculpat, deoarece procedura de judecare a recursurilor ordinare, fără citarea părților, cât și materialele cauzei, nu permit verificarea întrunirii condițiilor de aplicare în speță a legii menționate, inclusiv autenticitatea cererii inculpatului în sensul vizat, care nu este legal confirmată.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța îl respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că el este neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursurile nominalizate sunt neîntemeiate, ele urmează a fi declarate inadmisibile, cu menținerea hotărârii atacate.

7. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E :

Respinge ca inadmisibile recursurile ordinare declarate de succesorul părții vătămate, Dermenji Aliona, și de avocatul Vitalie Rotaru, împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 05 septembrie 2016, în privința inculpatului Crivoruc Ion Pavel, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 17 ianuarie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Liliana Catan

Ion Guzun